

بررسی نقش نوروفیزیولوژیکی دوپامین در اختلالات پارکینسون و شیزوفرنی

و راه های درمان آن

علی رضا امیرآبادیزاده استادیار گروه روانشناسی دانشگاه آزاد بیرجند

عذرا سادات احمدیان دانشجوی کارشناسی ارشد روانشناسی عمومی دانشگاه آزاد بیرجند

چکیده :

دوپامین یکی از ناقل های عصبی می باشد که سیگنال های عصبی را در طول سیناپس ها انتقال می دهد و مانند سایر هورمون ها به انتقال پیام در کل بدن کمک می کند. دوپامین عملکردهای مختلفی دارد که شامل انگیزه دادن، پاداش دهی، یادگیری، حرکت، افزایش حافظه و غیره است. کمبود دوپامین می تواند باعث ایجاد اختلالاتی نظیر پارکینسون، اسکیزوفرنی و شیزوفرنی شود. آسیب رسیدن به نواحی از مغز روی تولید دوپامین تاثیر گذار است. بوپروپیون نیز یک جلوگیری کننده از دوپامین است که سطح دوپامین را در مغز افزایش می دهد که معمولا پزشکان آن را برای جلوگیری از افسردگی و یا درمان آن و همچنین اختلالات فصلی تجویز می کنند. دوپامین در سازمان جهانی سلامت جزء داروهای ضروری محسوب می شود زیرا می تواند وضعیت های مختلفی را مثل فشار خون پایین و گرفتگی رگ ها مخصوصاً در نوزادان تازه متولد شده را درمان کند. در این مقاله به مرور نقش نوروفیزیولوژیکی دوپامین بر اختلالات ذکر شده می پردازیم .

کلیدواژه ها : دوپامین - شیزوفرنی - پارکینسون